

COLECȚIA
ALFA

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

DANIEL BOTEA

vol. 2

Eu împotriva M. E. A.

Quantum

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

DANIEL BOTEA

***Eu împotriva
M. E. A.***

VOL. 2

QUANTUM
PUBLICATIONS

CUPRINS

Background.....	5
Ce-o fi fost în mintea mea?...	8
Străin într-o lume străină	27
Un Prieten	43
Vă așteptam!	61
... unde sunt oamenii?.....	78
Casa de marcat nebuni	93
Titlu	109
Reduceri de personal	125
O legendă.....	143
Dragă Leinad.....	151
Eu împotriva M.E.A.!	
Talent sau experiment?	161

Background

Înainte de poveste... să definim contextul:

Te gândești vreodată că tu ești beneficiarul miilor de ani de muncă ce stau în spatele invențiilor de acum? A miliardelor de ore de muncă ce susțin evoluția de azi? A milioanele de suflete jertfite pentru libertate? Ești un norocos! Ai putea gândi așa, dar..

Ești recunoscător sau nemulțumit? Te gândești vreodată că, poate, și tu ar trebui să faci ceva pentru cei ce vor urma? Faci cu adevărat ceva în sensul ăsta? Vezi evenimentele trecute doar ca pe istorie sau stai, într-adevăr, să gândești ceea ce a însemnat un război mondial, o foamete, Holocaustul, sclavia, comunismul sau ce aduce democrația? Îți poți imagina că una dintre cele mai prospere capitale ale Europei de astăzi, Berlinul, a fost divizată, la propriu, de un zid cu doar puțin timp în urmă? Nu!

Tu stai închis în casă, în spatele unui monitor sau te plimbi cu fața în telefon, indiferent față de ceea ce se întâmplă în lume. Viața se întâmplă în jurul tău, iar tu ești prea ocupat să vezi cum trăiesc ceilalți, ca să mai trăiești și tu. Îți ignori singur viața și te superi pe alții când te ignoră pe tine. Nu te implici în nimic, dar îi critici pe toți cei care o fac, fie că greșesc sau nu. Nu mergi la vot, dar batjocorești alegerile poporului. Nu pui

umărul la dezvoltare, dar te plângi de starea țării.

Idolatrizezi persoane care au reușit, pentru că au muncit să ajungă unde sunt, însă nu faci ceva să ajungi și tu unde dorești, ci doar cârtești că tu nu ai, că tu nu poți, că tu nu știi... Nici alții nu au avut până să își ia, nici alții nu au putut până nu s-au antrenat îndeajuns, nici alții nu au știut până nu s-au documentat, și nici tu nu vei face nimic până nu vei începe să acționezi.

Istoria despre care îți vorbesc reprezintă premisele lumii în care trăim acum. Noi trăim în istoria urmașilor noștri și în viitorul pentru care au luptat părinții tăi. Trăim într-o lume decimată de războaie civile, atentate, greve, crize financiare și alimentare, de care nu ne interesează, căci nu credem că ne afectează. Noi suntem, pentru urmașii noștri, primitivii ăia care ucideau pruncii în pântecul mamelor, încuiații care discriminau oamenii din alte etnii, egoiștii care aruncau mâncarea, în timp ce alții mureau de foame, inculții manipulați de televizor, obsedații de bani ce nu căutau fericirea etc.

În același context în care trăiești voi viața, este redată și această poveste. Nu poți să tratezi viața ta sau a altora ca pe soarta unui personaj. Tu, la fel ca ceilalți, ești unic, ai o personalitate inimitabilă și ești extrem de valoros, deoarece nimeni nu a mai fost ca tine, nimeni nu mai este și, îți garantez, nici nu va mai reuși cineva să fie. Totuși, valoarea ta se pierde atunci când tu încerci să devii ca ceilalți, și nu reușești să ajungi mai mult decât o copie infidelă a diferitelor valori umane. Nu! Nu asta

e menirea ta. Tu ești creat să devii tu! Modelul tău este fix în interiorul tău și acolo trebuie să privești pentru indicații. Dumnezeu a pus în tine conștiința binelui și răului, nevoia de autodeterminare, El a pus în tine iubirea și nevoia de iubire, fericirea și nevoia de realimentare cu aceasta, precum și nevoia de a împărți viața cu alte suflete. El te-a creat să devii TU. Doar așa poți ajunge la valoarea ta maximă.

Contextul rămâne același atunci când se termină povestea dacă personajul nu și-a adus aportul la a schimba ceva. Tu ești personajul principal în viața ta! Concentrează-te asupra ta și a ceea ce este important, nu mai da la schimb timpul pe bani. Nu înțelegi încă valoarea timpului? Timpul este cu mult mai valoros decât orice lucru material. Valoarea timpului nu o putem compara cu aceea a banilor; bani putem avea grămadă, îi putem păstra pentru când vom avea nevoie de ei, însă timpul îl primim clipă cu clipă, secundă cu secundă și nu poate fi reținut.

Apreciez că ai ales să dedici din timpul tău pentru a citi ce ți-am scris. Sper să fie pe gustul tău și să înțelegi că nu cuvintele redau esența cărții, ci ideea.

Cât despre carte... Poate că nu te deranjează că volumele nu au aceeași denumire, că mai greșesc din punct de vedere gramatical sau că în introducerea asta am scris cu totul altceva decât te așteptai tu să citești.

P.S.: Pentru tine!

Ce-o fi fost în mintea mea?...

1! 2! 3! Și!

NIMIC!

De la capăt: 3! 2! 1! Și! Tot nimic. Cred că am murit, să mor io!

Măcar m-am menținut la același nivel de incompetență de când nu ne-am mai întâlnit sau ne-am menținut... În caz că, între timp, ați uitat să citiți și creierul își revine greu din concediu. În fine, cert e că nici sfârșitul nu mai e ce-a fost cândva!

Nu așteptam ca vreo șaptezeci și două de fecioare să facă pe recepționistele cu mine, dar măcar să mă întâmpine un amărât de boșorog cu un mănunchi de chei – toate pentru o singură poartă.

Nu sunt sigur dacă am murit sau nu, dar, oricum ar fi, valul ăsta migraționist înspre alte lumi m-a lăsat uscat.

Ce sfârșit mai am și eu! Nu văd nimic și nu simt nimic, în afară de sete. Nu vine nimeni după mine, să mă ducă... undeva... și nici indicații nu găsesc pe aici. Nici aripioare și norișori pufoși de îngeri poponari. Ce pretenții or avea? Să merg pe jos în cer? WTF (way to far - nu vă mai gândiți voi numa' la prostii!), domnii mei! Și, tocmai ce mi s-a descărcat ba(c)teria la telefon și nu mă

pot localiza pe hartă. Sunt pierdut la dracu' în praznic!

Nu știu dacă vă mai amintiți și altceva din primul volum, în afara momentelor în care îmi luam bătaie, însă eu nu pot uita că m-ați lăsat baltă într-o situație de [...] – la care trăgeau muștele – fiindcă am primit multe critici referitoare la limbaj, așa că încerc să evit folosirea cuvintelor urâte, gen *căcat*.

Chiar, măi, prietenii mei de nădejde – sunt ironic, așa că puteți expira (de tot) – știe cineva de ce, lângă mine, pe un scaun, la fel ca acela de care sunt legat eu, e înțepenită Florica mea? Se zbate, sărăcuța, de parcă ar avea mai multe șanse la ruptul frânghiilor ce o leagă, decât au struții să se facă nevăzuți prin înfiptul capului în pământ.

După același raționament de „nu te văd, nu mă vezi” mă ghidez și eu, dar acum schimb foaia, intrând prin alunecare în scaunul Floricăi și aplicându-i un mare fault. Îi rup unul dintre picioare, acțiune ce o propulsează pe actuala știrbă direct cu botu' în calorifer. Calorifer care contribuie la înghesuiala din camera spațioasă și fără ferestre unde mă aflu, pe lângă grămezile de lemne și mobilă veche, stricată.

„Bine, Boss!”, îmi spun, și mă aștept să-l fi impresionat măcar o dată, acționând în momentul oportun, pe piticul ce și-a revenit și el din marea amețală. Pitic ce, totuși, are impresia că eu mă prind de situații după alt fus orar.

— Blavo, plostane! Uite pensru sine mi-am rișcas

Pricepeți că nu sunt atât de iscusit la scriere, precum cei ce au scris invers pe toate mașinile jandarmeriei, ci că doar încerc să reproduc noul stil de a vorbi al Floricăi – datorat car(i)ențelor dentare.

— Ai făcut ce?

— Am evisas să se reduc la săcere, așa cum mi s-a ordonas, ajungând acum să fiu aici cu sine pensru că i-am minsit că mai exiști, la fel de mult cum sunt convin-să că mai există creier în capul ăla al tău.

Remarcați cum, treptat, reîncepe să vorbească bine? Sau ați crezut că am uitat să redau lucrurile așa cum au fost ele? Încă nu am afiliere politică. Aș înființa totuși Partidul Lenea Mare și aș invita toți actualii politicieni în PLM!

Nu cred că mai are rost să vă descriu cât de bine m-am simțit pentru că mi-am achitat datoriile față de Florica; în contrast cu dezamăgirea pe care o simt acum față de modul meu grotesc de a gândi. Vedeti voi, am vrut să acționez foarte bine, dar „foarte binele” este dușmanul binelui.

— Îmi pare rău!

— Da! Asta ar fi trebuit să spun eu deasupra sicriului tău, îngropat într-o fundație! Ce-ți veni?

— Nu știi... Dorința de răzbunare.

— Nu acum, măi, țâncule! Lasă asta, că acolo unde mergem curând, oricum nu mai am trebuință de dinți. Ce-ți veni să dai buzna peste doctorul ăla? Nu ai

realizat încă, atât cât te duce, cu cine ai avut de-a face? Chiar credeai că poți să amesteci în rahat și să nu miroasă ca atare?

— Aș fi făcut orice să îmi ajut prietena... La fel cum a făcut și ea pentru mine.

— Ai fi făcut? Te-ai înmuiat deja? Ador curajul ăsta de vreme bună al șmecherașilor din ziua de azi! Vă jurați pe tot ce nu aveți că mergeți până la moarte unul pentru altul, dar nu conștientizați că nu moartea e problema, ci drumul până acolo. Acum, de exemplu, spre moartea noastră o să fie cale lungă...

— Nu m-am înmuiat deloc! Sper să reușesc să fac rost măcar de o scurtătură, dacă nu, de un bilet pe mai târziu.

— Să înțeleg că nu ești deloc speriat? Atunci, nu ești câtuși de puțin conștient.

— Speriat? Deloc! Doar sunt obișnuit să mă trezesc legat de un scaun, iar până pe la prânz îmi aștept zilnic moartea. Normal că sunt speriat! urlu la ea. Și dacă aș fi băut ceva, ai fi stat cu picioarele în baltă acum!

Nu apuc să îi descriu în amănunt teroarea pe care o resimt pe dinăuntru. O văd plutind prin cameră, o pipăi pe funiile care mă leagă și, în general, o regăsesc în orice izbește gândul. Zic că nu apuc să fac asta, deoarece camera este invadată de patru bărbați, printre care și cei doi sclavi pe care v-am mai dat ocazia să îi înjurați.

— O, dar, vai! Mă bucur că ați venit cu toții la corigență! În definitiv, cu toții ați picat testul „eu”. Cu

toate ca asta mă cam situează într-o clasă cu repetenți.

— Nu înțeleg..., mi se adresează unul dintre cei de la tablă.

— Nici nu mă așteptam.

Credeți sau nu, doar atât a durat discuția. Tipii s-au dus să plimbe găina sau ceva urgent, care mai e pe la modă acum, căci au ieșit grăbiți din cameră, bâlbâindu-se în continuu.

Piticul meu e aici! Trebuie să fac pace cu mine... Îmi face iar semne și încearcă să mă dirijeze, sperând că n-o să aterizez greșit și pe situația asta, dar, sincer, cred că o să mă fac scamator sau ceva, căci numa' cu scame și vânătași pe mutră mă aleg.

Nu apuc să închei niciun tratat cu partea inteligentă din mine (și nu, nu inventez, chiar am una! Serios! E moștenită. De ce nu mă crede nimeni!? O cheamă Tamara.), că vin veștile bune. Cică s-ar fi ieftinit iar motoring, căci altfel nu îmi explic cum de își permit băieții să toarne o canistră întreagă peste mobila din cameră și să o aprindă doar pentru spectacolul de lumini ai cărui martori rămânem numai noi.

Mă uit către Florica. Fața ei pare îmbătrânită cu toți anii, de parcă s-ar pregăti singură de priveghi.

— Simt că, într-un fel, ceva te leagă de acest eveniment! îi spun râzând. E bine că ești în costum. Dacă aveai și ceva vată pentru nas făceai treabă bună!

Chiar nu m-am putut abține, și vă spun că nici Florica nu a făcut-o.

Bine că o abține funia, căci mai am câteva glume pârлите în cap, înainte să devin ceea ce glumesc. Ce se mai zbate domnița!

— Da' unde vrei să pleci, tanti? Stai p-aci, că e frig afară și, oricum, ai înghețat de frică!

— Nu vreau să mă afum. Tu nu ai de gând să faci ceva, să ieșim de aici?

— Până acum ți-ai dat fumuri cu grămada și acum îți faci griji pentru ăsta micu'? Eu aș ieși, dar încă nu mi-am rupt blugii și nu pot ieși așa în lume. Risc să creadă lumea că nu sunt un zdrențuit și nu aș vrea să mă ia cineva drept vreun decent d-ăla!

Încerc să scap cumva de funia aia, dar mă simt mai neputincios decât echipa națională (e posibil, să știți!). Mă apuc, apoi, să fac ce am văzut prin filme, și încep să mă frec cu spatele de pereți, încercând să rup funia de la mâini, dar sunt sigur că nu arăt mai demn decât o vacă râioasă, care se scarpină pe cocoașă.

Până ne măscărim noi pe aici, focul are destul timp să se întetească și să mă facă să regret puloverul călduros pe care l-am ales împreună cu micuța Carla. Focul ăsta reprezintă o amenințare tot mai mare cu fiecare scândură sau piesă de mobilier pe care o acaparează.

Noroc că merge caloriferul! îmi zic atunci când mă dau aproape de perete, gândindu-mă la cruciulița de la gât, care nu mă protejează așa cum se lauda.

— Fă ceva! îmi spune disperată cucoana asta care, într-un final, reușește să mi se alăture și să-și întindă

machiajul pe toată fața, completând frumos atmosfera de film de groază: știrbă, cu sânge la gură, părul vâlvoi, în culmea disperării. Zici că suntem la o petrecere de Halloween. Halal sărbătoare a morții! Trăiască moartea!

„Nu știu alți cum sunt, dar eu, când... (sunt sigur că toți care aveți „Amintiri din copilărie”, cunoașteți expresia) îmi spune cineva că are așteptări de la mine, mă simt, dintr-odată, îndatorat să-i îndeplinesc pretențiile și, bineînțeles să eșuez lamentabil. Acestea fiind scrise, închei un pact cu mine și îmi promit să mă iubesc și toate celelalte prevederi ale piticului care își dorește un cămin curat și sănătos, toate în schimbul unei ieșiri victorioase din această situație.

— Am o idee!

De fapt, e a piticului, dar nu-i bai, căci mereu äia mici muncesc, iar äia mari culeg roadele muncii lor.

— Spune!

— Hai să ne așezăm roată în jurul focului și să povestim acolo, până nu rămânem fără aer de tot, până nu încep să mă intoxice.

— Cred că ai și început deja, băiețel. Zi repede... I-ai denunțat măcar la poliție? Avem vreo șansă să ne răzbune cineva, dacă nu să ne salveze?

— Avem șansa să ne salvăm singuri! Poliția salvează pisicile din canale și gogoșarii de la alterare. Îs ocupați în perioada asta a anului. Vino!

Și, uite așa, înscăunați cum suntem, începem deplasarea prin cameră. Începe să pară a joc copilăresc.

Nu îmi pot ascunde un zâmbet când îmi amintesc de copilărie. Așa de penibile sunt toate morțile, de mereu îți revezi viața? Când aflați, să-mi spuneți și mie, că acum nu am timp de gândire, deoarece toate pe care vi le expun au loc în mai puțin timp decât vă ia vouă să citiți. Focul încă nu a cuprins toată încăperea, dar ajunge aproape de marginile acesteia. Căldura și frica de a-și incendia părul o țin departe pe Florica, și nu reușește să ardă frânghia cu ajutorul cărbunilor, așa cum fac eu.

Acum, vă rog să mă scuzați dacă am ales o manieră realistă de a relata acțiunea și nu vă pot oferi un personaj principal care să doboară urșii din Sibiu cu mâinile goale, să citească prin ziduri sau să rupă frânghiile ca Samson, ci unul care omoară timpul cu buzunarele goale, se chinuie să vadă prin haine și îi arde o parte din geacă Floricăi, odată cu frânghia din jurul încheieturilor.

— Ai grijă, nașdole! Nu m-aș mira să mor de mâna ta, în timp ce încerci să mă salvezi.

Vedeți dumneavoastră, de cele mai multe ori în viața ajung să comit cele mai mari greșeli atunci când intenționez să fac bine, dar asta nu m-a oprit încă să fac prostii. De exemplu, în cazul de față, dorind să deschid cât mai repede ușa metalică izolantă, am rămas cu clanța acesteia în mână. Äștia chiar ne-au lăsat să ardem ca șobolanii! (nu știu de unde vine expresia asta, încă nu am văzut șobolani inflamabili).

M-aș mai plânge puțin în legătură cu lipsa de compasiune și de umanitate a ästora, doar că nu îmi